

Ustavni sud Bosne i Hercegovine u plenarnom sazivu, u sastavu: predsjednik Mirsad Ćeman, potpredsjednice Valerija Galić i Angelika Nussberger i sudije Helen Keller, Ledi Bianku, Marin Vukoja i Larisa Velić, na sjednici održanoj 11. juna 2026. godine, u predmetu broj **AP-3248/22**, rješavajući apelaciju koju je podnijela „**BOSNA NILESS**“ d.o.o. Lukavac, na osnovu člana VI/3.b) Ustava Bosne i Hercegovine, člana 18. stav (4), člana 57. stav (2) tačka a) i člana 58. Pravila Ustavnog suda Bosne i Hercegovine – Prečišćeni tekst („Službeni glasnik Bosne i Hercegovine“, br. 94/14, 47/23 i 41/24), donio je

ODLUKU O DOPUSTIVOSTI

Odbacuje se kao nedopuštena apelacija koju je podnijela „**BOSNA NILESS**“ d.o.o. Lukavac protiv Presude Vrhovnog suda Federacije Bosne i Hercegovine broj 32 0 Ps 267351 21 Rev od 14. juna 2022. godine, zbog toga što je očigledno (*prima facie*) neosnovana.

OBRAZLOŽENJE

1. „**BOSNA NILESS**“ d.o.o. Lukavac (u daljnjem tekstu: apelantica) iz Lukavca, koju zastupa Senad Bešić advokat iz Tuzle, podnijela je 17. avgusta 2022. godine apelaciju Ustavnom sudu Bosne i Hercegovine (u daljnjem tekstu: Ustavni sud) protiv Presude Vrhovnog suda Federacije Bosne i Hercegovine (u daljnjem tekstu: Vrhovni sud) broj 32 0 Ps 267351 21 Rev od 14. juna 2022. godine.
2. U postupku, koji je okončan osporenim presudom Vrhovnog suda broj 32 0 Ps 267351 21 Rev od 14. juna 2022. godine, obavezani su apelantica i tuženi (DD „Remontmontaža“ Tuzla, „Deling“ d.o.o. Tuzla i BNT „Hidraulika“ d.o.o. Novi Travnik) da tužiocu (JP „Elektroprivreda BIH“ d.d. Sarajevo), na ime naknade materijalne štete, solidarno isplate novčani iznos određen u izreci prvostepene presude.
3. U obrazloženju osporene presude Vrhovni sud je naveo da je tužilac podnio tužbu protiv prvotuženog („ITT“ Inženjering za transport i tehniku d.o.o. Tuzla), drugotuženog (DD „Remontmontaža“ Tuzla), apelantice kao trećetužene, četvrtotuženog („Elcom“ d.o.o. Tuzla), petotuženog („Deling“ d.o.o. Tuzla) i šestotuženog (BNT „Hidraulika“ d.o.o. Novi Travnik) radi

naknade materijalne štete. Zatim je ukazao da su prvotuženi i četvrtotuženi u zakonom propisanom roku dostavili odgovor na tužbu, dok apelantica, drugotuženi, petotuženi i šestotuženi nisu u ostavljenom roku dostavili odgovor na tužbu. S obzirom na to, Vrhovni sud je ukazao da je prvostepeni sud pravilno postupio kada je shodno odredbama člana 182. Zakona o parničnom postupku (u daljnjem tekstu: ZPP) u odnosu na apelanticu, drugotuženog i petotuženog donio presudu zbog propuštanja. Pri tome, Vrhovni sud je naveo da, suprotno apelantičnim navodima, tuženi solidarno odgovaraju za štetu koju je pretrpio tužilac zbog neispunjenje ugovorne obaveze, te da stoga, nemaju procesni položaj jedinstvenih suparničara. Naime, Vrhovni sud je ukazao da tuženi u konkretnom sporu imaju procesni položaj običnih materijalnih suparničara pa se u smislu odredbe člana 365. ZPP učinak parničnih radnji koje su preduzeli drugi tuženi koji su dostavili odgovor na tužbu ne proteže na apelanticu.

4. Apelantica se pozvala na povredu prava na pravično suđenje iz člana II/3.e) Ustava Bosne i Hercegovine i člana 6. stav 1. Evropske konvencije za zaštitu ljudskih prava i osnovnih sloboda (u daljnjem tekstu: Evropska konvencija) i prava na imovinu iz člana II/3.k) Ustava Bosne i Hercegovine i člana 1. Protokola broj 1 uz Evropsku konvenciju. U suštini, apelantica ponavlja navode koje je iznosila i tokom postupka pred redovnim sudovima, te smatra da je redovni sudovi, pri donošenju osporenih odluka, pogrešno utvrdili činjenično stanje i pogrešno primijenili relevantne propise. Apelantica naročito ističe da nisu bili ispunjeni uslovi za donošenje presude zbog propuštanja iz člana 182. ZPP, jer su ostali tuženi, kao jedinstveni suparničari, u zakonom ostavljenom roku dostavili odgovor na tužbu.

5. Pri ispitivanju dopustivosti apelacije Ustavni sud je pošao od odredaba člana VI/3.b) Ustava Bosne i Hercegovine i člana 18. stav (4) Pravila Ustavnog suda.

Član VI/3.b) Ustava Bosne i Hercegovine glasi:

b) Ustavni sud takođe ima apelacionu nadležnost u pitanjima koja su sadržana u ovom Ustavu, kada ona postanu predmet spora zbog presude bilo kojeg suda u Bosni i Hercegovini.

Član 18. stav (4) Pravila Ustavnog suda glasi:

(4) Ustavni sud će odbaciti apelaciju kao očigledno (prima facie) neosnovanu kada utvrdi da ne postoji opravdan zahtjev stranke u postupku, odnosno da predložene činjenice ne mogu opravdati tvrdnju da postoji kršenje Ustavom zaštićenih prava i/ili kada se za stranku u postupku utvrdi da ne snosi posljedice

kršenja Ustavom zaštićenih prava, tako da je ispitivanje merituma apelacije nepotrebno.

6. Ustavni sud podsjeća da u fazi ispitivanja dopustivosti predmeta, mora utvrditi, između ostalog, i jesu li ispunjeni uslovi za meritorno odlučivanje koji su nabrojani u članu 18. stav (4) Pravila Ustavnog suda. U vezi s tim, Ustavni sud ukazuje da prema vlastitoj i praksi Evropskog suda za ljudska prava (u daljnjem tekstu: Evropski sud), apelant mora navesti povredu svojih prava koje štiti Ustav Bosne i Hercegovine i ove povrede moraju djelovati vjerovatno. Apelacija je očigledno neosnovana ukoliko joj manjkaju *prima facie* dokazi koji, sa dovoljnom jasnoćom pokazuju da je navedena povreda ljudskih prava i sloboda moguća (vidi, Evropski sud, *Abedin Smajić protiv Bosne i Hercegovine*, odluka od 16. januara 2018. godine, predstavka broj 48657/16, tačka 43, i *Khudunts protiv Azerbejdžana*, odluka od 26. februara 2019. godine, predstavka broj 74628/16, tačka 32, te Ustavni sud, Odluka o dopustivosti broj *AP-156/05* od 18. maja 2005. godine, tačka 9, dostupna na www.ustavnisud.ba), te ako činjenice u odnosu na koje se podnosi apelacija očigledno ne predstavljaju kršenje prava koje apelant navodi, tj. ako apelant nema „opravdan zahtjev“ (vidi Evropski sud, *Mezotur-Tiszazugi Vizgazdalkodasi Tarsulat protiv Mađarske*, presuda od 26. jula 2005. godine, predstavka broj 5503/02, tačka 21. i *Dumlu protiv Turske*, odluka od 20. aprila 2021. godine, predstavka broj 65159/17, tačka 27), kao i kada se utvrdi da apelant nije „žrtva“ kršenja Ustavom Bosne i Hercegovine zaštićenih prava (vidi, Evropski sud, *Spasoje Lukić i drugi protiv Bosne i Hercegovine*, odluka o dopustivosti od 18. novembra 2008. godine, predstavka broj 34379/03).

7. Ustavni sud ukazuje da se apelantičini navodi o povredi prava na pravično suđenje odnose na način na koji su sudovi utvrdili činjenično stanje i primijenili relevantne propise. U vezi s tim, Ustavni sud podsjeća da je, prema praksi Evropskog suda, prvenstveno na domaćim organima, naročito sudovima, da rješavaju probleme tumačenja domaćih zakona. Evropski sud ističe da ne treba postupati kao sud „četvrte instance“, te stoga neće prema članu 6. stav 1. Evropske konvencije (kojem korespondira član II/3.e) Ustava Bosne i Hercegovine) doводити u pitanje ocjenu domaćih sudova, osim ako se njihova utvrđenja mogu smatrati proizvoljnim ili očigledno nerazumnim (vidi, Evropski sud, *Aščerić protiv Bosne i Hercegovine*, odluka od 17. decembra 2019. godine, tačka 23). Ovakvu praksu dosljedno slijedi i Ustavni sud u odnosu na odluke redovnih sudova (vidi, između ostalih, Odluku o dopustivosti i meritumu broj *AP-4033/20* od 22. juna 2022. godine, tač. od 42. do 45. sa daljnjim referencama, objavljena na www.ustavnisud.ba).

8. Na osnovu činjenica konkretnog predmeta, koje proizlaze iz dokumenata predočenih Ustavnom sudu i iz apelacionih navoda, Ustavni sud smatra da su redovni sudovi u obrazloženju

osporenih odluka dao relevantne razloge za svoje odlučnje, kako u pogledu utvrđenih činjenica, tako i u pogledu primjene prava, zbog čega se ne može reći da su takva utvrđenja proizvoljna ili očigledno nerazumna. Naročito, Ustavni sud zapaža da je Vrhovni sud jasno ukazao da tuženi u konkretnom postupku nemaju procesni položaj jedinstvenih suparničara, te da stoga dostavljanje odgovora na tužbu pojedinih tuženih nema učinka na apelanticu shodno odredbi člana 365. ZPP. Osim toga, apelantica ne navodi, niti Ustavni sud zapaža da je u provedenom postupku prekršena neka procesna garancija iz člana 6. stav 1. Evropske konvencije na njenu štetu. S obzirom na to, Ustavni sud smatra da u konkretnom slučaju ne postoji bilo šta što bi ukazalo na kršenje prava na pravično suđenje. Apelantica se pozvala i na kršenje prava na imovinu. Međutim, Ustavni sud smatra da u konkretnom slučaju ništa ne ukazuje da je njeno pravo na imovinu došlo u pitanje na način koji bi vodio potrebi da Ustavni sud to pravo posebno ispita prema standardima iz člana 1. Protokola broj 1 uz Evropsku konvenciju, niti su u apelaciji pruženi dokazi iz kojih bi se moglo zaključiti suprotno.

9. Imajući u vidu sve navedeno, te konzistentnu praksu Evropskog i Ustavnog suda i stavove navedene i u ovoj odluci, Ustavni sud smatra da nema ništa što ukazuje da apelantičini navodi pokreću ustavna pitanja na koja se pozvala, odnosno ništa što ukazuje da ima „opravdan zahtjev“ u smislu člana 18. stav (4) Pravila Ustavnog suda koji bi trebalo meritorno ispitati. Zbog toga, Ustavni sud zaključuje da su ovi navodi očigledno (*prima facie*) neosnovani.

10. Imajući u vidu odredbu člana 18. stav (4) Pravila Ustavnog suda, prema kojoj će se apelacija odbaciti kao nedopuštena ukoliko je očigledno (*prima facie*) neosnovana, Ustavni sud je odlučio kao u dispozitivu ove odluke.

11. U skladu sa članom VI/5. Ustava Bosne i Hercegovine, odluke Ustavnog suda su konačne i obavezujuće.

Predsjednik
Ustavnog suda Bosne i Hercegovine

Mirsad Ćeman

